

ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ

Левски е роденъ тъкмо преди 100 години (1837 г.) въ Карлово. Нѣма българско дете, което да не е слушало за великия апостолъ на нашата свобода, за неговитѣ безбройни и безстрашни подвизи.

Турцитѣ положили неимовѣрни усилия да уловятъ този безстрашенъ бунтовникъ. Разпрашани бѣха навреме и навсѣкжде потери, обещавани бѣха за главата му много жълтици.

Напраздно останаха дълги години турскитѣ усилия, бдителность и подкупи. Най-сетне въ 1873 година, седемъ години откакто апостолътъ бѣ влѣзълъ въ България и бѣ основалъ стотици тайни революционни комитети, Левски бѣ уловенъ, сѣденъ въ София и обесенъ.

Днесъ, драги деца, когато ще празнуваме 100 години отъ рождението на Левски — най-чутовния синъ на племето ни — нека преклонимъ глави предъ свѣтлата му паметъ и несломимия му духъ!

ЛЕВСКИ

Седмъ години той скита се бездоменъ, безъ сънъ, безъ покой, подъ вънкашность чужда и подъ име ново, съсъ сърдце безтрашно, на всичко готово. Той бѣше невидимъ, като една сѣнка: озове се въ черква, мѣрне се въ седѣнка, покаже се, скрий се — безъ знакъ и безъ следъ — навсѣкжде гоненъ, всѣкжде приетъ. . . Всички врати нему отворени бѣха. Селенитѣ прости светецъ го зовѣха. И, сбрани, сдушени, въвъ тайни мѣста, слушаха съсъ трепетъ, съ зѣпнали уста неговото слово, сладко и опасно — и тъмъ на душата ставаше по-ясно. Думитѣ му бѣха и прости и кратки, пълни съ огненъ пламъкъ и съ надежди сладки. Той навредъ говори за бунтъ, за свобода, и че време вече е да възстане роба, да строши ярема.

И всѣки безгласно взимаше участие въ дѣлото опасно: богатий — съ паритѣ, сиромашътъ — съ труда, момитѣ — съ иглата, учений — съ ума; а той — беденъ, голъ, босъ, лишенъ отъ имота — за да е полезенъ, далъ си бѣ живота.

Ив. Вазовъ.